

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 15 wyrażenie „sądy państwa członkowskiego, do których jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty” odnosi się zarówno do sądów rozpoznających sprawę w pierwszej instancji, jak i do sądów rozpoznających środek zaskarżenia? Chodzi tu o ustalenie, czy na podstawie art. 15 rozporządzenia nr 2201/2003 ⁽¹⁾ sprawa może zostać przekazana sądowi lepiej umiejscowionemu, jeżeli właściwy sąd, do którego zwrócono się o przekazanie sprawy sądowi lepiej umiejscowionemu, jest sądem drugiej instancji, podczas gdy sąd lepiej umiejscowiony jest sądem pierwszej instancji.
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, w jaki sposób właściwy sąd, który przekazał sprawę sądowi lepiej umiejscowionemu, powinien potraktować orzeczenie wydane w pierwszej instancji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 9 sierpnia 2017 r. – Neculai Tarola/Minister for Social Protection**(Sprawa C-483/17)**

(2017/C 347/23)

*Język postępowania: angielski***Sąd odsyłający**

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym*Strona wnosząca odwołanie:* Neculai Tarola*Druga strona postępowania:* Minister for Social Protection**Pytania prejudycjalne**

Jeśli obywatel innego państwa członkowskiego Unii po upływie pierwszych dwunastu miesięcy korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się przybędzie do państwa przyjmującego i pracuje (na innej zasadzie niż na podstawie umowy na czas określony) przez okres dwóch tygodni, za który otrzymuje wynagrodzenie, a następnie pozostaje bez pracy w sposób niezamierzony, czy taki obywatel zachowuje status pracownika przez okres nie krótszy niż kolejne sześć miesięcy do celów art. 7 ust. 3 lit. c) i art. 7 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE ⁽¹⁾, w sposób uprawniający go do otrzymywania świadczenia z pomocy społecznej lub, w zależności od sytuacji, świadczeń z zabezpieczenia społecznego, na takiej samej podstawie, jak gdyby był obywatelem będącym rezydentem państwa przyjmującego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 sierpnia 2017 r. – Hoteles Piñero Canarias, S.L./Keefe (za pośrednictwem Nika Eytona jako przedstawiciela procesowego)**(Sprawa C-491/17)**

(2017/C 347/24)

*Język postępowania: angielski***Sąd odsyłający**

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Hoteles Piñero Canarias, S.L.

Druga strona postępowania: Godfrey Keefe (za pośrednictwem Nika Eytona jako przedstawiciela procesowego)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 3⁽¹⁾ wymaga, aby powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczającemu/ubezpieczonemu obejmowało kwestię dotyczącą ubezpieczenia w tym znaczeniu, że w pozwie podniesiono kwestię ważności lub skuteczności polisy ubezpieczeniowej?
- 2) Czy art. 11 ust. 3 wymaga, aby istniało ryzyko wydania sprzecznych orzeczeń w przypadku niedopuszczenia do przypozwania?
- 3) Czy sąd, do którego wniesiono pozew, posiada swobodę oceny w zakresie dopuszczenia do przypozwania objętego zakresem stosowania art. 11 ust. 3?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001 L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 17 sierpnia 2017 r. – Deutsche Post AG/Hauptzollamt Köln.

(Sprawa C-496/17)

(2017/C 347/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Post AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Köln

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 24 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447⁽¹⁾ z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że na jego podstawie dopuszczalne jest, by organy celne wzywały wnioskodawcę do podania numerów identyfikacji podatkowej nadanych przez niemiecki Bundeszentralamt für Steuern (federalny centralny urząd skarbowy) dla celów poboru podatku dochodowego od osób fizycznych oraz urzędów skarbowych właściwych w sprawach wymiaru podatku dochodowego od osób fizycznych w odniesieniu do członków rady nadzorczej wnioskodawcy oraz działających u niego dyrektorów zarządzających, kierowników działów, kierownika księgowości, kierownika działu celnego, jak również osób odpowiedzialnych za sprawy celne i osób zajmujących się sprawami celnymi?

⁽¹⁾ Dz.U. z 2015 r., L 343, s. 558.